

Príhody
Dennise
Srdideča
M. M. Gabicar

M. M. Cabicar

**PŘÍHODY DENNISE
SMRDIDECHA**

Copyright

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Kolářek - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-097-7 (ePub)

978-80-7512-098-4 (mobipocket)

978-80-7512-099-1 (pdf)

„Tak pojd', Dendo, utřeme se.

Jedna packa...

Druhá packa...

Třetí packa...

Čtvrtá packa...

Pátá packa... Hele, nehraj si zase na chobotnici!“

Posledně jich bylo šedesát sedm, než ho to přestalo bavit.

Něco výstižného o mé nastávající ženě. Zastaví se uprostřed chodníku a ukáže na zem:

„Podívej, sklo! To na chodníku nesmí být, jinak se Dennísek nebo nějaký pejsek řízne!“

A skopla stěp do silnice pod kolo jednoho auta.

Mnozí z vás - a nejen mužů, kdo máte pejska, možná nevíte, jak si s ním hrát. Tak jsem pro vás sepsal několik námětů, které jsem vlastnoručně vymyslel a vyzkoušel na zvířatech:

- Na lva s velikou hřívou.
- Na velblouda s hrbem.
- Na pekelného psa se strašlivými rohy.
- Na sfingu s velkýma prsama očima.

Ještě bych rád vyzkoušel hru na psa záchranáře, který sám zůstal v lavině, ale Denda za mnou do koupelny už odmítá chodit, když mám ve vaně pěnu.

Jak jste mnozí pochopili, Dennise jsem získal jako příslušenství k mé nastávající. ...No dobře, tak on získal mě, jako upgrade, ale stejně musím alespoň zmínit svého vlastního psa Maxe. To není psí gentleman, je to jen psí idiot. Normálně jsem o něm říkal, že je prostě blbej jak pumpička na sáňky nebo vagón šušňů, ale nedávno jsem přišel na popis tohoto druhu psů.

Max je druh psa, který se maximální hyperaktivitou snaží dohnat vlastní inteligenci.

Marně.

Tam žádná nikdy nebyla.

„Kde je můj pejsek? Nemá mě kdo hrát v postýlce.“

„Teplouši, běž k paničce!“

„Martine!“

„Tak promiň, Dennisi, běž k paničce. No, udělej hot dog!“

„Martine!!“

„No tak, černej smrdidechu, jak dělá Renská?“

„Jaká Renská?!“

„Pražská. Teplá.“

„Martine!!!“

„A ne že jí na posteli zase uděláš nějakou katastrofu, Černoblyle.“

„Martine, já už fakt vstanu!“

Nepodařilo se mi nabrat psí exkrement tou pitomou papírovou lopatičkou ze sráčku.

Nic nezastaví provoz v ulici tak, jako když se snažíte dotlačit hovno ke koši. Jestli to ti turisté, co mě fotili, někde zveřejní, s vízem do Japonska se můžu rozloučit. Budu mít v pasu flastr za hanobení národa a psí rasy.

Dennis mě dneškem dohnal k sepsání této práce, protože volba umístění jeho výkalů jednoho přivádí k šílenství - tak jen abych si ulevil. A dneska to fakt přehnal.

Někdy má překvapivě mimořádně inteligentní schopnost posadit se nad otevřeným okapovým odtokem, jednou jsem ho viděl dokonce narvat to do trubky, co trčela dobrého půl metru nad zemí. Celkem výkon na čtyřiceticentimetrového psa.

Ale většinou je na zabití! Nejenže drahocenný, brilianty vyvážený obsah svých střev odmítá vyhodit na jednom místě a je schopen obdělat celou čtvrt' i s přilehlými vesnicemi a ještě pohnojit vinice, on si úmyslně vybírá zakázaná místa jako developeři luxusní nemovitost.

Zvlášť když někteří majitelé s inteligencí psa v harému háravek (Jestli jste to nikdy neviděli, je to pohled k pohledání: totálně vyskleno, vážně úplně prázdné. Jen vyvalené oči, visící jazyk a úsměv úplně zkouřeného matfyzáka.), si dávají do parčičků značku přeškrtnutého psa. Mezinárodní označení raťafáků pro srací kongresy.

Dnes si vybral onen nenápadný krádek na reklamu. Nikdy ho nemine, vždycky jde přes ty dveře a fotobuňka udělá „GOING – GOING“. Měli otevřeno, ovšem to, s čím přišel tenhle zákazník, ještě nezpracovávali.

Nestačilo, že si sedl do otevřených dveří, on jim tu chlupatou prdelínu narval až mezi neóny v regále. A do toho se oslavně ozývalo: GOING - GOING. GOING – GOING...

Všichni zaměstnanci přišli, aby stihli obsloužit ten náhlý nával zákazníků, jaký nikdo z nich nepamatoval od... no, nepamatoval nikdy. Říkal jsem, že toho krámku si nikdo nevšimne. A ono akorát hovno. Jen Smrdidech v podřepu a GOING – GOING. GOING – GOING...

Odnášet psa ve vzduchu za kšírky, když vám cestou pokládá kabely, je zážitek, který značně odrazuje od plánovaného otcovství.

Nikdy jsem si nemyslel, že jsem dobrý herec. Máte psa? Všimli jste si, jak vás uchváceně sleduje, když si děláte jídlo? Minimálně ve dvou rolích bych podle Dennise strčil do kapsy Avatar i Titanik.

Tedy, kdyby rozdávali Oskary za šunku s vejci a rybičkovou pomazánku.

Dennisovi už je 14 let, což je v lidském věku skoro stovka, přesto byste to na něm nepoznali. Jen při rituálu radostného uvítání už neběží za vámi ke dveřím, ale musíte přijít k němu. A vzbudit ho. Pak se představit.

A pokud chcete radost, musíte mu vrtět ocasem.

Dennis je sice pes v důchodu, ale jak ho pozoruji, je stále plně aktivní. Prohání fenky jako šílený, bojuje s ostatními psy, zuřivě brání své území i svou smečku, a vůbec prožívá nespočet svých psích dobrodružství. Zajímavé je, že jindy neprojevuje tolik energie.

Myslím, když je vzhůru.

Jeden tu uklízí – vysávám koberec – a všichni přes to chodí! Taky to tak nesnášíte? Pořád hledají Dennise. No, tak si někam odběhl, je to pošuk. Pořád běhá za háravkama.

...Ehm. Pánové, když už jsem tady. Neznáte nějaký způsob, jak něco nenápadně vytáhnout z vysavače?

Třeba zvíře?

Dobrá, ve vysavači nebyl, to jen štěkal motor. Denda přiběhl z venku a je celý mokrý.

Vidíte, jak dřu? Vůbec jsem si nevšiml, že venku prší.

Káťa na mě něco křičí, ale přes vysavač jí není rozumět. Radši jsem ho dal naplno.

Ostatně sekám dobrotu a nic jsem neprovedl. Právě jsem hodil prádlo do pračky. Snad bylo vytríděné, hodil jsem ho dovnitř se vším, co bylo ve dřezu. No, možná jsem jen přetížil bubnu, bylo fakt těžký.

A když jsem pračku zapnul, měl jsem pocit, že nějaké černé, chlupaté tepláky se snaží zoufale dostat z bubnu ven.

Ale to se mi určitě jenom zdálo.

Dennísek, náš černobílý voříšek, si právě dolízal pacičky. Přešel k prdelině a pak věnoval dobrých dvacet minut leštění pincovkátora...

A víte, co udělal nejroztomilejší psí gentleman nakonec?

Oblemcnul mi ksicht!

PRASE!!!

Koupím 200 litrů Sava, pleťový Domestos a příručku „Obsedantně kompulzivní snadno a rychle“.

Zn.: Mám nárok na invalidní důchod.

„Dobrý den, rád bych se zeptal, zda jste připraven vykonat obřad. ...Ano, posílal jsem žádost. ...Samozřejmě ve třech kopiích, jako vždy. ...Ano, se všemi náležitostmi, určitě tam byla všechna razítka. ...Podívejte se, obíhal jsem úřady dva měsíce a posílal žádost s ročním předstihem! ...Mě nezajímá, že teď nemáte čas nebo se vám nechce, přestaňte se válet a blbě na mě čumět, a ať už to začne! ...Podívejte se, četl jste vůbec poslední vyhlášku hlavního hygienika, bod dva, odstavec pé? Pé jako packy špinavý!“

Kdyby někdo sledoval, co vyvádíme s Dennisem, když mu utírám packy, asi by mě sbalili a odvezli...

„Dennisi! Dennisi ke mně! Dennisi neignoruj mě! Dennisi, okamžitě sem!“

...

„Dennísku, jestli na mě budeš takhle prdět a házet bobky - abych neřekl naplno, že na mě sereš - asi spolu zajdeme do takového malého rasistického krámků a řeknu panu prodavači rasovi, že mám nějaké penízky a moc rád bych něco utratil...“